

dette, at vi kunne indløse Anlægene allerede om 60 Aar, og at Staten eller Kolonialraadet, hvis man ikke til den Tid beslutter sig til en Afløsning, kan skride til denne efter 70—80—90 og altsaa til Slutning 99 Aars Forløb. Jeg skal i denne Henseende kun tilføje, at det forekommer mig, at de Betingelser, der ere satte for Indløsningen, og hvis Enkeltheder jeg ikke skal komme ind paa, ere forholdsvis gunstige. Man vil erindre, at Overtagelsen skal ske enten efter Vurdering af uvildige Mænd eller efter den Kurs, hvortil Aktierne have været noterede paa Københavns Børs i de sidste 10 Aar forud for Overtagelsen, dog at Overtagelsen ikke kan ske til en Pris, der er under den Værdi, hvori Anlægget staaar Koncessionshaverne, og at Prisen paa den anden Side aldrig kan blive højere end 125 pCt. af den Kurs, der har været noteret paa Københavns Børs i det nævnte Tidsrum. Jeg finder disse Overtagelsesvilkår forholdsvis gunstige og anser det, set fra Statens Synspunkt, for et stort Gode, at den højtærede Minister har kunnet gennemføre dem.

Endvidere maa man ikke overse, at der bliver fuldkommen fri Konkurrence overfor dette Selskab for enhver Virksomhed, der ikke udkræver speciel Koncession, og at de Anlæg, som allerede ere derovre, ikke blot have Lov til fremdeles at bestaa i den Tid, deres Koncession gælder, eller, hvis de ingen Koncession have, til fremdeles at bestaa, men at de have Ret til ogsaa at udvide deres Virksomhed. Disse to Forhold tillægger jeg ganske overordentlig Betydning, naar Talen er om Koncessionen, idet jeg ikke tvivler om, at der fra anden Side vil blive sagt, at man har overdraget hele Virksomheden paa St. Thomas til de 5 Mænd, som søge Koncessionen. Det er ikke Tilfældet, der vil blive frit Slag for en hel Række Virksomheder, selv om Koncessionen træder i Kraft.

Dernæst har den højtærede Minister taget Forbehold paa en hel Række andre Punkter, som jeg nu skal gennemgaa. Saaledes bortfalder ifølge § 7 Koncessionen med Hensyn til Anlæg af elektriske Lys- og Kraftanlæg, Afkølingsanlæg, Vandforsyningsanlæg og Sporvejsanlæg, hvis ikke Udførelsen sker indenfor en vis af Finansministeriet fastsat rimelig Frist. Ganske det samme gælder Anlæg af den traadløse Telegraf, og endelig gælder det hele Koncessionen, idet denne bortfalder, hvis ikke det Afsnit, som paa Planen er betegnet med A, er udført indenfor en vis af Finansministeriet ansat Frist. Hvad dette

betyder som Sikring for Staten, vil bedst fremgaa deraf, at alene dette Anlæg vil koste 9 Mill. Kr., og den højtærede Minister er — med Rette synes jeg — gaaet ud fra, at naar Koncessionshaverne først havde anbragt 9 Mill. Kr. i dette første Anlæg, er der en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at enhver formaalstjenlig Foranstaltning yderligere vil blive gennemført. Fra det Øjeblik, dette mindre Anlæg er udført, ville Koncessionshaverne altsaa være sikre paa, at Koncessionen opretholdes.

Dernæst er det bestemt, at Koncessionshaverne skulle have Hjemsted og Værneting paa de vestindiske Øer eller i Danmark, samt at Flertallet af Konsortiets Medlemmer eller, hvis det gaar over til et Aktieselskab, af Aktieselskabets Bestyrelse skal have dansk Indfødsret. Heller ikke dette maa vi undervurdere, da det har den største Betydning, at det Foretagende, om hvilket vi forhandle, bliver af national Karakter, at det bliver et dansk Foretagende. Jeg betragter det omtrent som en Selvfølge, at det bestemmes, at det offentlige selv gennemfører Polititilsynet i Havnen derovre, ogsaa i de Dele af Havnen, som blive gennemførte ved det private Initiativ. Endvidere er det bestemt, at Selskabet skal med Hensyn til Skat være underkastet Stedets almindelige Regler, og det maa ogsaa erindres, at de Skibe, som komme til at anløbe disse Anlæg, skulle udrede de almindelige Skibsafgifter til det offentlige. Det er disse Afgifter, man haaber skulle stige i den Grad som Følge af de nye Anlæg, at de kunne dække det Tab, der opstaaer for Kommunekassen som Følge af den Toldfrihed, hvorom jeg for et Øjeblik siden har talt. Altsaa, Skibsafgifterne skulle erlægges ogsaa af de Skibe, som gaa ind i de nye Anlæg. Dernæst er det til Værn for de private Interesser bestemt, at Koncessionshaverne skulle affinde sig med de private, hvis Ejendomsretten ellers kunde blive krænket ved de nye Anlæg derovre, og Ministeriet har her givet Tilsagn om, at man, hvis Parterne ikke kunne enes, eventuelt vil skride til Ekspropriation i Overensstemmelse med Kolonialloven. Jeg gaar ud fra, at Ministeriet kun vil benytte denne Ekspropriationsret, hvis der skulde være stærkt afvigende Meininger mellem de to Parter, hvorom det drejer sig, og særlig hvis Sælgerne skulde stille alt for opskruede Fordringer. Men i saa Fald kan det blive nødvendigt, at der er et Middel til at hugge den gordiske Knude over, nemlig Ekspropriationen.